

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА
Верховний Архієпископ Києво-Галицький

Вих. ВА 18/127

Аркуш 1 із 3-х

ПОСЛАННЯ
БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА
ДО СВЯЩЕНИКІВ НА ВЕЛИКИЙ ЧЕТВЕР

*Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи:
християчи їх в ім'я Отця і Сина і Святого
Духа; навчаючи їх берегти все, що я вам
заповідав (Мт. 28, 19-20).*

**Дорогі і возлюблені в Христі душпастирі!
Достойні брати-семінаристи!**

Насамперед хочу привітати вас усіх із днем Христового священика! Сьогодні, у Страсний четвер, ми споминаємо, як наш Господь Ісус Христос служить своїм учням, умиває їм ноги, згуртовує їх до світлиці, щоб спожити пасху, промовляє до них і супроводить їх та залишає найбільший дар для людства – Себе у Пресвятій Євхаристії, і для її постійного звершення встановлює Святе Таїнство Священства. І ми запрошені нашим Спасителем іти слідом за Ним, уподібнюватися до Нього, бути Його слугами, давати щедро Його іншим, служити, бо Христос прийшов, щоб послужити і віддати своє життя за багатьох (пор. Мт. 20, 28). Посланництво, яке нам доручив із доброти своєї Господь, не є нашим привілеєм чи заслугою, а покликанням, даром Божої любові та великою відповідальністю.

Це покликання включає відповідальну місію – *навчання і виховання у вірі* Божого люду, довіреного нам. Ми маємо передавати людям спасенну науку, робити учнями Христа всіх, до кого свята Церква нас посилає, звіщати їм Боже Слово, навчаючи правд святої віри та супроводжуючи вірних усіх вікових категорій у духовному зростанні. Саме на цьому бажаю зосередити вашу увагу – на катехитичному служінні, метою якого є передусім привести людину до зустрічі з Ісусом Христом, щоб вона, пізнавши Його, повірила в Нього та жила в єдності з Ним.

Катехитичне служіння для вірних нашої Церкви є першорядним обов'язком кожного священнослужителя, і від цього обов'язку жоден не має права відмовитися чи недбало його здійснювати. Від сумлінності виконання цього обов'язку залежить життя і розвиток нашої Церкви, парафії та суспільства.

Сьогодні ще не всі з нас уповні усвідомлюють особисту відповідальність за катехитичне служіння. Однак саме душпастир, той кому Христос доручив бути видимим і діяльним образом Його Самого – Доброго Пастиря – повинен дбати про

зростання та дозрівання у вірі кожної особи, яку Він поручає його опіці. З великою тривогою нині спостерігаємо, що навіть ті люди, котрі часто приходять до наших храмів, дуже мало знають того Бога, в якого вірять. Обов'язок наблизити сучасну людину до Бога, допомогти їй Його пізнати і любити, щоразу краще розуміти основні істини нашої віри, ними жити та їх проголошувати в сучасному світі – ось що означає душпастирювати, чувати над душами повіреного нам Христового стада. Ми покликані відкрити і допомогти зрозуміти нашим вірним Слово Божественного Євангелія, щоб вони пізнали Ісуса, увірували в Нього і стали Його справжніми й переконаними учнями та послідовниками і побудували взаємини з нашим Спасителем. Ось чому навчання віри є осердям священничого служіння.

Катехизувати потрібно не лише дітей, які готуються до першої Святої Сповіді. Цього учительського служіння не менше потребують молодь і старші, ті, яким загрожує небезпека втрати віри, і ті, хто шукає відповідей на складні питання свого життя. Саме священник має бути для нашого люду живою іконою Божественного Учителя, через служіння якого вірні могли б зачерпнути небесної мудрості, яку передає їм Христова Церква.

У нашій Церкві є чимало підготовлених і ревних катехитів-мирян та катехитів-монахинь. Тому священники повинні запрошувати їх до служіння в парафіях, дбати про їх духовне життя та належну підготовку, супроводити їх і допомагати їм. Проте хочу наголосити, що катехити-миряни є лише помічниками священників і не можуть бути їх повноцінними заступниками. Тому священник не може звільняти себе від особистої відповідальності, яка на нього покладена, за якісне катехитичне служіння всім своїм парафіянам, незалежно від їхнього віку. Ця відповідальність передбачає не тільки здатність належним чином організовувати катехитичне служіння в парафії, а й самому бути першим і зразковим катехитом для різних категорій своїх вірних.

Належній організації катехизації має слугувати добре організована катехитична школа чи хоча б спільнота, потрібно налагоджувати співпрацю з відповідальними за катехитичне служіння в єпархії чи екзархаті. Стоячи перед обличчям Христа і називаючи Його нашим Учителем, ми повинні спитати себе: чому сьогодні – коли минули десятки років відтоді, як ми отримали дар свободи для нашої Церкви в Україні, а наші спільноти на поселеннях можуть вільно розвиватися – маємо парафії, в яких катехизація як така не ведеться? Як може бути живою парафія без добре налагодженої постійної якісної катехизації чи школи віри?

Закликаю всіх священників «оживити дар», який вони отримали від Господа, і ревність у служінні Йому, щоб не було в наших парафіях осіб, котрі ще не пізнали Господа Спасителя та Його науки, котрі не знають правд святої віри і тому не можуть передати її іншим.

Церква закликає нас переосмислити наші методи катехитичного служіння та євангелізації. Що більше ми роздумуємо та молимося Словом Божим в Євангелії, то ревніше плекаємо особисту і літургійну молитву, то більше пізнаємо нашу віру; що більше любимо Бога і ближнього, то більше прагнемо служити, виявляючи чуйність до потреб Божого народу.

Особливе місце в шкеланні та передаванні віри має християнська сім'я і родина. Можна без перебільшення сказати, що батьки – це перші катехити своїх дітей. Праведний митрополит Андрей нагадує: «Маючи працювати над спасенням людей, яких Господь нам довіряє, маючи їх життя освячувати Христовою наукою, мусимо працювати над християнською родиною»¹. Батьки потребують катехизації, щоб супроводжувати своїх дітей у катехитичному навчанні й творити для них вдома затишне родинне середовище, яке сприяє пізнанню Христової віри та зростанню в ній. Тож домашня Церква є першою школою віри, молитви та служіння, а церковна спільнота допомагає дорослим у цьому завданні та супроводить їх. Святий папа Іван Павло II запевняє нас: «Що більше Церква, на місцевому і вселенському рівнях, виявиться спроможною поставити на перше місце катехизацію посеред інших її діл та починів, навіть тих, які б були більш помітними, то більше знаходить вона в ній засіб зміцнення свого внутрішнього життя, як спільноти віруючих, та своєї зовнішньої діяльності, як посланої Христом»².

Дорогі співбрати в Христовому священстві! Вітаючи вас із цим святим і великим днем, прагну скласти щиру вдячність усім вам, які, не очікуючи похвали чи нагород, ревню служите Богові й нашому людові. Дякую особливо тим з-посеред вас, хто особистим прикладом наближає людей до Бога, ділиться з ними власним досвідом віри і молитви, чуває над їхніми душами і веде активне катехитичне служіння, допомагаючи людям пізнати Христа, який через вас сам хоче стати Учителем нашого народу. Усі візьмімо собі до серця слова ап. Павла до Тимотея: «Проповідуй слово, наполягай вчасно і невчасно, картай, погрожувай, напоумляй із усією терпеливістю та наукою» (II Тим. 4, 2).

Хай Пресвята Богородиця, наша Мати і Покровителька священників, своєю материнською молитвою та прикладом віри, готовності служити Богові й людству заступається перед Господом за всіх священників нашої Церкви, вимолює чуйність до потреб людства, готовність і ревність у служінні за прикладом Христа – нашого єдиного Вчителя і Господа.

Благословення Господне на вас!

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святих сорок мучеників, замучених у Севастійському озері,
22 березня 2018 року Божого

¹ Пастирське Послання о Катехизації дітей, 11 лютого 1905р.

² Апостольське поучення про катехизу в наш час «Catechesi Tradendae», п. 15.